

Arrest

nr. 97 743 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2012 houdende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2012 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in het bezit zijnde van een paspoort met visum C op 13/03/2012 in België aan en ontving op 20 maart 2012 een aankomstverklaring, geldig tot 27 maart 2012. In functie van zijn Belgische vader diende hij op 21 maart 2012 een aanvraag tot bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in en ontving een attest van immatriculatie, dat loopt tot 20 september 2012 in afwachting van het vestigingsonderzoek. Op 19 september 2012 wordt de vestigingsaanvraag geweigerd onder een bijlage 20. Dit is de bestreden beslissing:

“ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: aangezien betrokkene zelf een arbeidscontract onbepaalde duur voorlegt waaruit blijkt dat hij vanaf 07.06.2012 zelf voltijds/40uren werkt kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 en wordt het recht op verblijf daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen;”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“A. Eerste middel: Schending van artikel 8 EVRM. (...). Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM. De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128; De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vader en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot; T. Vreemd. 1998, 329; Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn vader. Ook hij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.1.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.1.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.1.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.1.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.1.7. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.1.8. *In casu* voert verzoeker de schending aan van zijn gezinsleven dat hij heeft met zijn vader. Verzoeker betoogt dat de wil om hem om het even welk verblijfsrecht te weigeren een inmenging vormt in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM. Verzoeker meent dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vader en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. Verzoeker stelt nog dat voor zover zou geoordeeld worden dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn vader schendt. Ook hij is volgens verzoeker immer gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

2.1.9. *In casu* refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn vader, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een familie- of gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Verzoeker is immers geboren op 5 maart 1983 en is zodoende meerderjarig. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.1.10. Wat betreft deze indicaties kan worden vastgesteld dat verzoeker sinds zijn aankomst in België bij zijn vader inwoont. Dit blijkt immers uit verschillende stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit, hoe dan ook, een zeer recent ‘familieleven’ betreft. Verzoeker kwam immers maar op 13 maart 2012 in België aan. Hij woont dus slechts van maart 2012 samen met zijn vader. Een zevental maanden tot het nemen van de bestreden beslissing op 19 september 2012. Bovendien is verzoeker initieel naar België gekomen met een visum kort verblijf en wist hij dat hij zou moeten terugkeren naar haar land van oorsprong na het verstrijken van de geldigheidsduur van dit visum. Verzoeker deed evenwel een aanvraag in functie van zijn Belgische vader en hij diende op 21 maart 2012 een aanvraag tot bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in en ontving een attest van immatriculatie, dat liep tot 20 september 2012 in afwachting van het vestigingsonderzoek. Deze aanvraag werd geweigerd omdat verzoeker niet voldeed aan de wettelijke voorwaarden.

Het loutere feit dat op het Belgische grondgebied een familielid van de meerderjarige verzoeker woont, met name diens vader, betekent niet dat verzoekers verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van zijn vermeend familie- en gezinsleven.

Verzoeker heeft evenwel een beroepsactiviteit in België daar hij zelf een arbeidsovereenkomst voor voltijds werk voorlegt, die ingegaan is op 7 juni 2012. De vader van verzoeker heeft ook eigen inkomsten. Van een financiële afhankelijkheid van verzoeker van zijn vader is dan ook geen sprake.

Verzoeker voert in diens middel verder geen andere elementen aan die een ‘speciale band van afhankelijkheid’, hetzij financieel of om andere specifieke redenen, tussen zichzelf, als meerjarige en diens vader aantoon. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat dient rekening te worden gehouden met ‘alle’ indicaties die de verzoeker ‘zelf’ dienaangaande aanbrengt, wil de bescherming van artikel 8 van het EVRM in toepassing van het gestelde in het arrest Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003 gelden. In het licht van het voorgaande is de Raad dan ook van mening dat hier geen dergelijk familieleven, zoals bedoeld in voornoemd arrest van het EHRM, weerhouden kan worden.

2.1.12. De bestreden beslissing houdt bovendien ook geen absolute scheiding van verzoeker en diens vader in en verbreekt aldus geenszins het familieleven tussen de zoon en de vader. Verzoekers vader heeft de Belgische nationaliteit en beschikt over inkomsten om eventuele reizen te bekostigen. Zodoende kan hij zijn zoon opzoeken in het land van herkomst en zal hij zonder problemen naar België kunnen terugkeren aangezien hij Belg is. Daarenboven kan verzoeker naar België op bezoek komen

met een visum type C telkens voor periodes tot 3 maanden. Het feit dat verzoeker reeds dergelijk visum type C bewaart, toont dan ook meteen aan dat dit werkelijk mogelijk is.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat ook diens vader recht heeft op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM, in die zin dat hij zou kunnen samenleven met zijn zoon in België, kan volstaan worden door te verwijzen naar hetgeen supra gesteld werd, namelijk dat verzoekers vader vrij is te reizen naar zijn meerderjarige zoon om hem te bezoeken en dat de bestreden beslissing enkel de persoon van verzoeker betreft en niet verzoekers vader, die overigens Belg is.

Zodoende maakt verzoeker het niet aannemelijk dat, zo er al sprake zou zijn van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, *quod non*, er een positieve verplichting zou bestaan voor de verwerende partij om hem een verblijf op het grondgebied toe te staan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het materieel motiveringsbeginsel. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. De gezinshereniging is geweigerd wegens 1 reden, nl. omdat verzoeker op heden niet ten laste zou zijn van zijn vader omdat hij sedert 07.06.2012 zou werken. Een familielid is ten laste van de Belg of Unieburger (en diens echtgenoot of partner) indien het in de maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die het komt vervoegen, om minimaal te overleven in zijn herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats, rekening houdend met zijn financiële en sociale omstandigheden. Het familielid moet ten laste zijn in het land van herkomst, niet in het gastland waar de aanvraag voor gezinshereniging ingediend wordt. Het gaat hier dus niet om een tenlasteneming voor de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat het familielid ten laste is! Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij in het verleden ten laste was, hetgeen niet wordt tegengesproken in de beslissing. Op heden hoeft verzoeker niet ten laste te zijn.”

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan bijgevolg artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet luidt: *“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn (...), beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn”*. Uit voornoemde bepaling blijkt niet dat de ten lasteneming enkel geldt voor *“het nabije verleden”*.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de bestreden beslissing te steunen op de vaststelling *“aangezien betrokkene zelf een arbeidscontract onbepaalde duur voorlegt waaruit blijkt dat hij vanaf 07.06.2012 zelf voltijds/40uren werkt kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon”*.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC